

Evangelí del diumenge de la setmana XXV de durant l'any: l'administrador astut

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXV de durant l'any. “Qui és fidel en una cosa molt petita, també és fidel en una de gran”. Jesús ensenya que, quan es viu al món real, que moltes vegades és injust, per arribar a la glòria del cel es requereix prudència, astúcia i actuar amb rectitud.

Evangelí (Lc 16, 1-13)

Jesús deia també als seus deixebles:

—Un home ric tenia un administrador, que va ser acusat de malversar els seus béns. Ell el cridà i li digué:

—Què és això que sento a dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració, perquè d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.

L'administrador va pensar: “Què faré, ara que el meu amo em treu de la feina? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, em fa vergonya. 4 Ja sé què faré per a trobar gent que em rebi a casa seva quan perdi l'administració.”

Llavors va cridar un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué:

—Quant deus al meu amo?

Li respongué:

—Cent gerres d'oli.

Ell li digué:

—Aquí tens el teu rebut. Seu i ara mateix escriu-ne un que digui cinquanta.

A un altre li digué:

—I tu, quant deus?

Li respongué:

—Cent sacs de blat.

Ell li diu:

—Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.

I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia:

—Els fills d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós, perquè, quan tot s'hagi acabat, us rebin a les estances eternes. Qui és fidel en una cosa molt petita, també és fidel en una de gran, i qui enganya en les coses petites, també enganya en les grans. Per tant, si no heu estat fidels en l'administració del diner, que és enganyós, ¿qui us confiarà els béns veritables? I si no heu estat fidels en les coses que són d'un altre, ¿qui us donarà allò que us pertany? Cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

Comentari

Ens trobem davant d'un passatge evangèlic desconcertant, ja que Jesús lloa la sagacitat d'algú que, a primera vista, sembla un pocavergonya que és infidel al seu patró. Tanmateix, atenent alguns petits detalls del relat i allò que era freqüent en el context social de Palestina en aquella època, es podria aventurar una possible explicació que ajudés a entendre millor el que diu el text.

Al relat del capítol 16 de l'Evangeli de sant Lluc, que és el corresponent a aquest diumenge, es presenta un personatge amb un perfil que resultava especialment antipàtic a la gent senzilla de Galilea o Judea: un gran terratinent que vivia al marge de la gestió diària de les seves possessions, i que havia deixat un home de confiança amb la responsabilitat de gestionar-les. D'ordinari, aquesta persona era qui tenia un tracte diari i més personal tant amb els treballadors del camp,

com amb els majoristes que adquirien els seus productes per després vendre'ls pels pobles. Sovint podria estar en una situació incòmoda. D'una banda, sense atrevir-se a contristar l'amo, encara que les seves directrius per a la feina no fossin justes. D'altra banda, contemplant les estretors de la gent senzilla per sobreviure.

Pel que aquí s'explica, hom podria interpretar que aquest administrador tenia uns enemics que, per treure-se'l del mig, es van adreçar a l'amo acusant-lo "malversar els seus béns". L'amo, per la seva banda, sembla que va no ser prou prudent per a posar en dubte les acusacions dels delators. El fet és que va trucar directament a l'administrador per demanar-li rendició de comptes, amb la decisió presa que ja no podria continuar administrant. Sembla que es va decidir a remoure'l del càrrec sense

esperar a comprovar si eren certes les acusacions.

Els oients de Jesús, en sentir el Mestre, potser es posaven inconscientment de part de l'administrador, i més en escoltar la manera com va reaccionar. Va anar cridant als deutors, proposant-los canviar el rebut on s'establia el seu deute, és a dir, el preu global que havia de pagar al seu moment per l'import que havien rebut en préstec. En aquest preu s'incloïa la quantitat prestada, però sovint se sumaven també de manera abusiva uns interessos, malgrat que la legislació bíblica prohibia fer-ho, segons s'estableix al llibre de l'Èxode: «Si prestes diners a algú del meu poble, al pobre que viu amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis interessos» (Ex 22, 24).

Quan l'administrador els proposa fixar en els nous rebuts només la

quantitat que havien rebut prestada, sense els interessos desmesurats que el propietari els havia imposat (en un cas del cent per cent, i en l'altre del vint-i-cinc per cent), se sentirien, sens dubte, alleujats, i veurien en la infidelitat de l'administrador respecte al seu amo una mostra d'honradesa, que obria a aquest home la porta per a unes bones relacions en el futur, basades en la confiança de la seva justícia.

L'administrador, sent infidel al seu amo, es fa amics amb les riqueses “injustes” (les que injustament el seu patró volia obtenir amb la usura). Jesús dona per fet que no mereix lloança tot el seu comportament, però ho posa com a model d'intel·ligència i sagacitat en la gestió de situacions complicades, en un ambient corrupte. Ensenya així als seus oients que, per arribar a les “estades eternes”, a la glòria del cel, quan es viu al món real, moltes

vegades injust, es requereix prudència, astúcia i actuar amb rectitud.

El Papa Francesc diu que, amb aquesta narració, Jesús “ens porta a reflexionar sobre dos estils de vida contraposats: el mundà i el de l'Evangeli. (...) La mundanitat es manifesta en actituds de corrupció, d'engany, de prepotència (...). En canvi, l'esperit de l'Evangeli requereix un estil de vida seriós – seriós però alegre, ple d'alegria!–, seriós i de treball dur, basat en l'honestetat, en la certesa, en el respecte dels altres i la seva dignitat, en el sentit del deure. I aquesta és l'astúcia cristiana! (...) Forta i categòrica és la conclusió del passatge evangèlic: «Cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre» (*Lc 16, 13*). Amb aquest ensenyament, Jesús avui ens exhorta a triar clarament entre

Ell i l'esperit del món, la lògica de la corrupció” [1].

[1]Papa Francesc, *Àngelus*, 18 de setembre de 2016.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xxv-de-durant-
lany-ladministrador-astut/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxv-de-durant-lany-ladministrador-astut/) (15/03/2026)